

aanvrager terug wil komen van zijn opschortingsverzoek, dan dient hij het college dit duidelijk en schriftelijk laten weten (ABRvS 20 september 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2535).

Het bestuursorgaan kan niet afdwingen dat de aanvrager instemt met opschorting van de beslistermijn (ABRvS 20 oktober 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2348, AB 2022/12, m.nt. A. Drahmman & L.F.D. Honée, *Gst.* 2022/13, m.nt. S.E.A. Groeneveld). De weigering van een aanvrager om in te stemmen met een redelijke aanpak (in het kader van een verzoek op basis van de Wet openbaarheid van bestuur of de opvolger hiervan, de Wet open overheid) kan echter bij een gegrond beroep tegen het uitblijven van een besluit wel meewegen bij het bepalen van de lengte van de te geven beslistermijn door de bestuursrechter.

4. Bijzonder aan deze uitspraak is dat de Afdeling oordeelt dat art. 4:15 lid 2 onder a Awb niet uitsluitend de vergunningaanvrager beoogt te beschermen, maar ook een derde-belanghebbende. Interessant hierbij is de parallel met de regeling voor uitstel van de termijn voor het nemen van een beslissing op bezwaar, zoals opgenomen in art. 7:10 lid 4 onder a Awb. Daarin is bepaald dat verder uitstel van de termijn mogelijk is voor zover alle belanghebbenden (dus niet alleen de bezwaarmaker) daarmee instemmen. Advocaat-generaal Keus is in zijn conclusie (HR 11 januari 2013, ECLI:NL:PHR:2013:BX7579) onder nr. 2.36 en 2.37 op deze situatie ingegaan. Beschreven wordt dat de Hoge Raad in het arrest *Eindhoven/Van Ingen en Van den Dungen q.q.* (ECLI:NL:HR:2010:BM7040, NJ 2011/6, m.nt. M.R. Mok, *Gst.* 2010, 124, m.nt. S.M. Kingma, AB 2012/382, m.nt. S.M. Peek, JB 2010/249, m.nt. R.J.N. Schlössels) heeft geoordeeld dat de wettelijke limitering van de termijn waarbinnen een bestuursorgaan op een ingediend bezwaar dient te beslissen, niet slechts strekt tot bescherming van de belangen van de indiener van het bezwaarschrift, maar ook tot bescherming van de belangen van andere belanghebbenden. Het valt de A-G op dat in art. 4:15 lid 2 onder a Awb een gelijkaardige voorziening als die van art. 7:10 lid 4 Awb ontbreekt. De A-G werpt de vraag op of de beslistermijn, geldend voor een initiële beschikking, überhaupt wel strekt tot bescherming van andere belanghebbenden dan de aanvrager van de beschikking. Die laatste vraag beantwoordt de A-G bevestigend, nu de verschillen tussen een primair besluit en een beslissing op bezwaar niet zo groot zijn dat een belanghebbende (niet zijnde de aanvrager van de beschikking c.q. de indiener van het bezwaarschrift) tegen het uitblijven van een primair besluit géén, en tegen het uitblijven van een beslissing op bezwaar wél bescherming zou verdienen. In de uitspraak bevestigt de Afdeling dit standpunt.

Y. Schönfeld

Gst. 2025/61

Raad van State 15 januari 2025, nr. 202201657/1/A3
(Mrs. C.M. Wissels, G.O. van Veldhuizen en M. den Heyer)
m.nt. M. Buitenhuis & T. Raaijmakers¹

(Art. 2:77c lid 1 onder c APV Waalwijk; art. 3:4 lid 2 Awb)

NJB 2025/207
ECLI:NL:RVS:2025:110

Burgemeester sluit ten onrechte een bedrijfspand op grond van de APV; overtreding op het moment van de sluiting al ongedaan gemaakt en kans op recidive al weggenomen. (Waalwijk)

De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester niet aanneemelijk heeft gemaakt dat de sluiting op het moment dat het bestreden besluit genomen werd, nog noodzakelijk was om handel in gestolen goederen ongedaan te maken en om dit in de toekomst te voorkomen. Vaststaat dat er op 28 november 2019 een controle heeft plaatsgevonden in het bedrijfspand, waarbij van diefstal afkomstige goederen zijn aangetroffen. Deze controle heeft geleid tot het voornemen van de burgemeester om het pand te sluiten. [appellant] heeft daarop gereageerd door op 6 maart 2020 de huurovereenkomst met [vennootschap] te beëindigen, met ingang van 31 maart 2020. Ten tijde van de feitelijke sluiting had [vennootschap] het bedrijfspand dus al verlaten. Ook had [appellant] op dat moment al een nieuwe huurder gevonden voor het bedrijfspand. De overtreding is daarmee ongedaan gemaakt en de kans op recidive weggenomen. De openbare orde was in zoverre dus hersteld. Dit heeft de burgemeester tijdens de zitting van de Afdeling ook beaamd. Voor zover de burgemeester heeft gesteld dat sprake was van loop naar het pand, of dat deze loop kan worden verondersteld, heeft hij dit ook op de zitting niet onderbouwd.

Uitspraak op het hoger beroep van:
de burgemeester van Waalwijk,
appellant,
tegen de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 3 februari 2022 in zaak nr. 20/9854 in het geding tussen:
[appellant A] en [appellant B] (hierna gezamenlijk en in enkelvoud: [appellant]), beiden wonend te Kaatsheuvel, gemeente Loon op Zand,
en
de burgemeester.

Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2020 heeft de burgemeester het bedrijfspand van [appellant] aan de [locatie] in Waalwijk gesloten voor de duur van zes maanden.

¹ Mariëtta Buitenhuis en Tom Raaijmakers zijn advocaat bij AKD.

Bij besluit van 22 oktober 2020 heeft de burgemeester het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en het besluit van 16 maart 2020 gedeeltelijk herroepen, in zoverre dat de sluiting van het bedrijfspand is opgeheven na de verzenddatum van dit besluit op bezwaar. Bij uitspraak van 3 februari 2022 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 22 oktober 2020 vernietigd, het besluit van 16 maart 2020 herroepen, bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit, de burgemeester veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding van € 15.600,00 en het verzoek om schadevergoeding voor het overige afgewezen.

Tegen deze uitspraak heeft de burgemeester hoger beroep ingesteld.

[appellant] heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 oktober 2024, waar de burgemeester, per videoverbinding vertegenwoordigd door mr. S.H.J. Kuijper, en [appellant A] en [appellant B], bijgestaan door mr. M.P. Wolf en mr. M. Rog, advocaten te Breda, zijn verschenen.

Overwegingen

1. De relevante regelgeving is opgenomen in een bijlage die onderdeel is van deze uitspraak.

Inleiding

2. Op 28 november 2019 heeft er een controle plaatsgevonden in het bedrijfspand aan de [locatie] in Waalwijk dat werd gehuurd en gebruikt door [vennootschap] (hierna: [vennootschap]), maar eigendom is van [appellant]. [vennootschap] handelt onder meer in motorblokken. Na de controle is door een deskundige van het Landelijk Intelligence- en expertisecentrum Voertuigcriminaliteit (hierna: LIV) vastgesteld dat van de gecontroleerde motorblokken die in het pand zijn aangetroffen, ten minste 56% van diefstal afkomstig was. Na op 30 januari 2020 eerst een voornemen daartoe kenbaar te hebben gemaakt, heeft de burgemeester met het besluit van 16 maart 2020 het bedrijfspand gesloten voor de duur van zes maanden. De burgemeester heeft het pand op 14 mei 2020 daadwerkelijk gesloten.

2.1. Met het besluit van 22 oktober 2020 heeft de burgemeester zijn standpunt gehandhaafd dat hij bevoegd was om het bedrijfspand te sluiten en dat hij van deze bevoegdheid gebruik mocht maken. Volgens de burgemeester was de sluiting noodzakelijk en passend om de handel in gestolen goederen ongedaan te maken, het gebruik en de bekendheid van het pand waar strafbare feiten worden gepleegd te doorbreken, recidive te voorkomen, de openbare orde in de omgeving van het pand te herstellen en verdere nadelige effecten van de handel op het openbare leven en andere lokale omstandigheden te beperken. Bovendien gaat van het sluiten van het pand een preventieve werking en signaalfunctie uit doordat voor derden duidelijk is dat strikt wordt opgetreden tegen de handel in door een misdrijf verkregen goederen, aldus de burgemeester.

2.2. De burgemeester heeft de sluiting op 23 oktober 2020 wel voor het verdere verloop van de zes maanden opgeheven, omdat hij op dat moment oordeelde dat de doelstellingen van de sluiting zijn behaald en er dus geen nut en noodzaak meer bestond om de sluiting voort te zetten.

Aangevallen uitspraak

3. De rechtbank heeft geoordeeld dat de burgemeester weliswaar bevoegd was tot sluiting van het bedrijfspand, maar dat hij in dit geval geen gebruik mocht maken van zijn bevoegdheid. De burgemeester heeft de noodzaak en evenredigheid van de sluiting namelijk onvoldoende feitelijk en concreet onderbouwd. Volgens de rechtbank is onvoldoende duidelijk waarom sluiting van het pand noodzakelijk was om handel in gestolen goederen ongedaan te maken en recidive te voorkomen. Verder is niet gebleken van loop en een verstoring van de openbare orde en veiligheid. Verder is ook niet duidelijk wat de burgemeester bedoelt met het ongedaan maken van de verdere nadelige effecten van de handel op het openbare leven en ander lokale omstandigheden. Ook heeft de burgemeester de verwijtbaarheid van [appellant] meegenomen in zijn belangenafweging, maar deze verwijtbaarheid onvoldoende onderbouwd, aldus de rechtbank.

Vervolgens heeft de rechtbank aan [appellant] een verzoek om schadevergoeding toegewezen, gelijk aan de hoogte van de gederfde huurinkomsten, vanwege de schade die het gevolg was van de sluiting van het bedrijfspand.

Hoger beroep

De sluiting van het pand

4. De burgemeester betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij de noodzaak tot handhavend optreden onvoldoende feitelijk en concreet heeft onderbouwd. Volgens de burgemeester was de sluiting voor de duur van zes maanden namelijk al noodzakelijk vanwege de ernst en de omvang van de overtreding. Bovendien mocht hij meer gewicht toekennen aan de ernst en de omvang van de overtreding en de overige verzwarende omstandigheden, dan aan het enkele financiële belang van [appellant], aldus de burgemeester.

Toetsingskader

4.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 2 februari 2022 (ECLI:NL:RVS:2022:285), zal de bestuursrechter, als de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, de (uitkomst van de) belangenafweging die ten grondslag ligt aan besluiten toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De Afdeling beoordeelt met inachtneming van die uitspraak of de burgemeester van zijn bevoegdheid gebruik heeft mogen maken.

Wat betekent dat voor deze zaak?

4.2. Gelet op de tekst van artikel 2:77c, eerste lid, aanhef en onder c, van de Algemene plaatselijke verordening gemeente Waalwijk 2018 (hierna: APV), kan de burgemeester

een voor het publiek openstaand gebouw sluiten. De burgemeester heeft daarbij dus ruimte om een belangenafweging te maken. In deze zaak gaat het om een afweging tussen enerzijds het belang van de bescherming van de openbare orde, tegenover anderzijds het belang van [appellant] om het bedrijfspand te kunnen verhuren. Daarbij is van belang dat sluiting op zich een geschikte maatregel is om bescherming van de openbare orde te bereiken. De vraag is in dit geval met name of een sluiting voor de duur van zes maanden noodzakelijk was.

Mocht de burgemeester de sluiting noodzakelijk achten?

4.3 De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester de noodzaak tot handhavend optreden onvoldoende feitelijk en concreet heeft onderbouwd. De Afdeling acht daartoe het volgende van belang.

4.4. Uit de toelichting op artikel 2:77c, eerste lid, aanhef en onder c, van de APV volgt dat, als de burgemeester een pand sluit op grond van deze bepaling, hij dat doet in het belang van de openbare orde. Dit betekent in het kader van de noodzaak van de sluiting dat de burgemeester het noodzakelijk mag achten om een pand te sluiten als de openbare orde op het moment dat hij besluit het pand te sluiten nog steeds is verstoord. Het is aan de burgemeester om aannemelijk te maken dat daarvan sprake is.

4.5. De burgemeester handhaaft in hoger beroep zijn standpunt dat in dit geval een sluiting van zes maanden noodzakelijk is, omdat daarmee het gevaar van verstoring van de openbare orde wordt weggenomen en voor de toekomst voorkomen. Door middel van een zichtbare sluiting werd de bekendheid van het pand voor dergelijke activiteiten doorbroken en werd bovendien zichtbaar voor derden dat tegen dergelijke activiteiten bestuurlijk wordt opgetreden. Tijdens de zitting van de Afdeling heeft de burgemeester benadrukt dat hij belang hecht aan de signaalfunctie van de sluiting, omdat de sluiting voor hem niet op zichzelf staat. Het industrieterrein is namelijk een kwetsbaar gebied. Op dat terrein zouden in de periode 2013 tot en met 2022 zeker 22 panden zijn gesloten, aldus de burgemeester.

4.6. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester niet aannemelijk heeft gemaakt dat de sluiting op het moment dat het bestreden besluit genomen werd, nog noodzakelijk was om handel in gestolen goederen ongedaan te maken en om dit in de toekomst te voorkomen. Vaststaat dat er op 28 november 2019 een controle heeft plaatsgevonden in het bedrijfspand, waarbij van diefstal afkomstige goederen zijn aangetroffen. Deze controle heeft geleid tot het voornemen van de burgemeester om het pand te sluiten. [appellant] heeft daarop gereageerd door op 6 maart 2020 de huurovereenkomst met [vennootschap] te beëindigen, met ingang van 31 maart 2020. Ten tijde van de feitelijke sluiting had [vennootschap] het bedrijfspand dus al verlaten. Ook had [appellant] op dat moment al een nieuwe huurder gevonden voor het bedrijfspand. De overtreding is daarmee ongedaan gemaakt en de kans op recidive weggenomen. De openbare orde was in zoverre dus hersteld. Dit heeft de burgemeester

tijdens de zitting van de Afdeling ook beaamd. Voor zover de burgemeester heeft gesteld dat sprake was van loop naar het pand, of dat deze loop kan worden verondersteld, heeft hij dit ook op de zitting niet onderbouwd.

4.7. Gelet op hetgeen onder 4.6 is overwogen, is al duidelijk geworden dat de burgemeester niet aannemelijk heeft gemaakt dat de openbare orde nog in het geding was. De omstandigheid dat het bedrijfspand, zoals de burgemeester stelt, in een kwetsbare omgeving ligt, kan daarom geen rol meer spelen voor de noodzaak van deze sluiting. Ook de verwijzing van de burgemeester naar de andere sluitingen in de omgeving van het industrieterrein uit de periode van 2013 tot en met 2022 en de signaalfunctie die hier van sluiting zou uitgaan, leidt niet tot een ander oordeel. Die sluitingen zijn vooral gebaseerd op de sluitingsbevoegdheid van de Opiumwet. Dit heeft de burgemeester tijdens de zitting van de Afdeling desgevraagd bevestigd. Voor sluiting op grond van de Opiumwet geldt namelijk een ander kader. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. Het betoog slaagt niet.

Schadevergoeding

5. De burgemeester betoogt verder dat de rechtbank bij het toekennen van de schadevergoeding ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de plicht van [appellant] om de schade te beperken. Hij voert daartoe aan dat [appellant] zelf de ontstane schade heeft veroorzaakt. [appellant] heeft namelijk zelf de huurovereenkomst met [vennootschap] beëindigd en een nieuwe huurovereenkomst met een andere huurder gesloten. [appellant] had moeten weten dat de kans groot was dat hij deze nieuwe huurovereenkomst door sluiting niet zou kunnen nakomen. Bovendien zou [appellant] helemaal geen schade hebben geleden als hij de huurovereenkomst met [vennootschap] niet had beëindigd. [vennootschap] zou [appellant] namelijk gewoon de overeengekomen huur moeten betalen tijdens de feitelijke sluiting, aldus de burgemeester.

5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 6 september 2023 (ECLI:NL:RVS:2023:3376)), is, in geval van een wettelijke verplichting tot schadevergoeding, de benadeelde gehouden om de schade te beperken, voor zover dit redelijkerwijs van hem kan worden verlangd. Indien hij daaraan niet voldoet, kan dit tot gevolg hebben dat de vergoedingsplicht op de voet van artikel 6:101 van het Burgerlijk Wetboek, waarbij in het bestuursrechtelijk schadevergoedingsrecht aansluiting wordt gezocht, wordt verminderd.

5.2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht het verzoek om schadevergoeding heeft toegewezen tot een bedrag dat gelijk is aan de gedeferde huurinkomsten. Hoewel [appellant] een eigen aandeel heeft gehad in het ontstaan van de schade door zelf de huurovereenkomst op te zeggen, moet deze handeling van [appellant] redelijkerwijs aan de burgemeester worden toegerekend. Gelet op de aard van de bevoegdheid om een pand te sluiten en de omstandigheden van dit geval, kan [appellant] namelijk niet worden verweten dat hij heeft gehandeld, zoals hij heeft gedaan. Daarbij is van belang dat het sluiten van een bedrijfspand

een herstelsanctie is die als doel heeft om de openbare orde te herstellen. [appellant] heeft de huurovereenkomst met [vennootschap] beëindigd, nadat hij kennis had genomen van het voornemen van de burgemeester om het pand te sluiten, met als oogmerk om te voorkomen dat in zijn pand illegale activiteiten zouden worden voortgezet. [appellant] heeft daarmee ook aannemelijk gemaakt dat hij juist zo handelde om de herstelsanctie te voorkomen. Daarbij komt dat [appellant] hiermee heeft bijgedragen aan de doelen die de burgemeester met de sluiting heeft beoogd. [appellant] heeft met het ontbinden van de huurovereenkomst namelijk de overtreders uit het pand gehaald. Daarmee was de overtrekking ongedaan gemaakt en de kans op herhaling van de overtrekking door de voormalige huurder in het pand weggenomen. Dat [appellant] heeft gehandeld zoals hij heeft gedaan, moet, gelet op al het voorgaande, dan ook niet voor zijn rekening komen. Het betoog slaagt niet.

Slotsom

6. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank moet worden bevestigd.
7. De burgemeester moet de proceskosten vergoeden.
8. Gelet op artikel 8:109, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht wordt van de burgemeester griffierecht geheven.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak.
- II. veroordeelt de burgemeester van Waalwijk tot vergoeding van bij [appellant A] en [appellant B] in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.814,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatige verleende rechtsbijstand.
- III. bepaalt dat van de burgemeester van Waalwijk een griffierecht van € 548,00 wordt geheven.

Naschrift

1. In deze uitspraak staat de vraag centraal of de sluiting van een verhuurd bedrijfspand op grond van een APV-bepaling ten tijde van de feitelijke sluiting nog noodzakelijk was. Op het moment van de sluiting had de eigenaar namelijk de huurovereenkomst met de toenmalige (ordeverstorende) huurder al beëindigd; hij had het bedrijfspand al verlaten en de eigenaar had al een nieuwe huurder gevonden.
2. Uit deze uitspraak blijkt dat de Afdeling het voor de noodzaak van een APV-sluiting relevant acht dat op het moment van de feitelijke sluiting de huurovereenkomst met de ordeverstorende huurder beëindigd is. Een sluiting is een objectgerichte maatregel. Toch lijkt de Afdeling met deze uitspraak erop te wijzen dat in ieder geval bij een APV-sluiting ook persoonsgerichte aspecten (de persoon van de huurder) relevant kunnen zijn.

3. De voormalige huurder van het pand handelde onder meer in motorblokken. Tijdens een controle bleek dat in het bedrijfspand ten minste 56% van de gecontroleerde motorblokken van diefstal afkomstig was. De burgemeester sloot daarom op grond van artikel 2:77c lid 1 onder c APV het bedrijfspand voor de duur van zes maanden. Op grond van die APV-bepaling kan de burgemeester een voor het publiek openstaand gebouw of een bij dat gebouw behorend erf voor een bepaalde duur geheel of gedeeltelijk sluiten als daar door misdrijf verkregen zaken voorhanden, bewaard of verborgen zijn dan wel zijn verworven of overgedragen. Dit is een bepaling die meer gemeenten – al dan niet in gewijzigde vorm – in hun APV hebben opgenomen.

4. De burgemeester is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij de noodzaak tot handhavend optreden onvoldoende feitelijk en concreet heeft onderbouwd. Volgens de burgemeester was de sluiting voor de duur van zes maanden namelijk noodzakelijk vanwege de ernst en de omvang van de overtrekking (de grote hoeveelheid van diefstal afkomstige motorblokken). Tegen deze uitspraak ging de burgemeester dus in hoger beroep.

5. De Afdeling beoordeelt aan de hand van de *Harderwijk*-uitspraak of de burgemeester van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik heeft mogen maken. In die uitspraak formuleert de Afdeling een beoordelings- en toetsingskader voor de toetsing van besluiten, die berusten op een discretionaire bevoegdheid, aan het evenredigheidsbeginsel. Dit betekent concreet dat een bestuursrechter toetst of een besluit – in het licht van het beoogde doel – geschikt, noodzakelijk en evenwichtig is. Bestuursrechters zullen van geval tot geval bepalen of, en zo ja op welke wijze, de geschiktheid, de noodzakelijkheid en de evenwichtigheid van de maatregel bij de evenredigheidstoetsing moeten worden betrokken (ABRvS 2 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:285, r.o. 7.8 (*Harderwijk*)).

6. Volgens de Afdeling is de sluiting op zich een geschikte maatregel om de bescherming van de openbare orde te bereiken. In deze zaak, waar het ging om gestolen goederen, stelt de Afdeling dan ook voorop dat de sluiting geschikt was om verstoring van de openbare orde tegen te gaan. Maar juist in openbare-ordekwesties kan de geschiktheid van de sluitingsbevoegdheid wat ons betreft ter discussie worden gesteld. Immers, een sluiting, zoals in het onderhavige geval, hoeft niet altijd het enige en daarmee het meest geschikte of noodzakelijke middel te zijn om een overtrekking te beëindigen. Bij sommige aan de openbare orde gerelateerde overtredingen kan ook met een reguliere last onder bestuursdwang of last onder dwangsom worden volstaan (ABRvS (vzr.) 6 september 2024, ECLI:NL:RVS:2024:3619).

7. In dit geval acht de Afdeling een sluiting op zich een geschikte maatregel om de bescherming van de openbare orde te bereiken. Als een pand namelijk wordt gesloten, dan worden de illegale activiteiten beëindigd en verdwijnt de bekendheid van het pand als plek waar criminele activiteiten worden gepleegd. De openbare orde is daarmee doorgaans hersteld. De vraag die in deze uitspraak centraal

staat, is dan ook of de sluiting van het bedrijfspand op het moment van de feitelijke sluiting nog noodzakelijk was.

8. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester in dit geval niet voldoende gemotiveerd heeft dat het op het moment van de sluiting nog noodzakelijk was om handel in gestolen goederen ongedaan te maken en om dit in de toekomst te voorkomen. Ten tijde van de sluiting was de huurovereenkomst namelijk al beëindigd. De toenmalige huurder is daardoor dus niet meer aanwezig in het bedrijfspand. De eigenaar had bovendien op dat moment al een nieuwe huurder gevonden. Volgens de Afdeling is de overtreding daarmee ongedaan gemaakt, de kans op recidive weggenomen en de openbare orde hersteld. Hiermee vindt de Afdeling het voor de noodzaak van een APV-sluiting opnieuw relevant dat op het moment van de feitelijke sluiting de huurovereenkomst met de ordeverstorende huurder is beëindigd.

9. De sluiting van een pand is in het algemeen een zogenoemde objectgerichte herstelmaatregel. Dit houdt in dat de maatregel zich richt op het pand, ongeacht wie daarin zit of komt te zitten. De gedachte achter de sluiting is in algemene zin dat de bekendheid van de locatie waar de criminele activiteiten plaatsvinden of plaats hebben gevonden ongedaan moet worden gemaakt en de loop naar dat pand moet worden doorbroken (ABRvS 24 augustus 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2314, *Gst.* 2017/22, m.nt. F.A. Pommer, AB 2016/449, m.nt. J.G. Brouwer & L.M. Bruijn). Het feit dat de Afdeling het beëindigen van een huurovereenkomst relevant acht (en daarmee wie de huurder van het pand is), lijkt er voor ons op te wijzen dat de Afdeling persoonsgerichte aspecten soms ook meeweegt.

10. Volgens de Afdeling heeft de burgemeester niet onderbouwd dat er sprake was van een loop naar het pand. Dat wil zeggen dat met een zichtbare sluiting de bekendheid van het bedrijfspand in het criminele circuit wordt weggenomen (ABRvS 23 november 2022, ECLI:NL:RVS:2022:3385, r.o. 7.2). Meestal zien we dergelijke overwegingen in het kader van sluitingen op grond van artikel 13b Opiumwet waarbij sprake is van een loop van personen die ergens drugs willen kopen. Hoewel de Afdeling overweegt dat het beoordelingskader voor dergelijke sluitingen wel degelijk anders is (de omstandigheid dat het bedrijfspand in een kwetsbare omgeving ligt, kan volgens de Afdeling geen rol spelen voor de noodzaak van deze sluiting, omdat voor de sluiting op grond van de Opiumwet een ander kader geldt), lijkt de Afdeling ook niet uit te sluiten dat loop bij een APV-sluiting enige rol kan spelen.

11. Uit de uitspraak blijkt helaas niet waarom niet onderbouwd kon worden dat er sprake was van een loop naar het pand. In algemene zin kan gezegd worden dat ondanks dat in het bedrijfspand een nieuwe huurder zit, dat nog niet hoeft te betekenen dat daarmee ook de naamsbekendheid van het pand als adres waar criminele activiteiten worden gefaciliteerd, verdwenen is. Daardoor kan het pand nog steeds criminelen aantrekken, waardoor de openbare orde in het geding kan blijven. Uit deze uitspraak volgt dus dat het voor de noodzaak van een APV-sluiting relevant kan zijn dat op het moment van de sluiting de huurovereenkomst is

beëindigd. Het gevaar voor de openbare orde kan daarmee zijn weggenomen, maar dat hoeft naar onze mening niet altijd per se het geval te zijn. Naar onze mening had de Afdeling in dit geval ook doorslaggevende betekenis kunnen toekennen aan het tegengaan van de loop naar het pand. De omstandigheid van de beëindigde huurovereenkomst legt in dit concrete geval meer gewicht in de schaal.

M. Buitenhuis & T. Raaijmakers

Gst. 2025/62

Raad van State 11 december 2024, nr. 202403577/1/A2 (Mrs. E.J. Daalder, J.A.W. Scholten-Hinloopen en J.Th. Drop) Zie voor de behandeling de artikelnoot van W.A.E. Brüheim onder *Gst.* 2025/58.

(Art. Y 6 Kieswet)

AB 2025/19
ECLI:NL:RVS:2024:5102

Vertrouwen op interstatelijke uitwisseling van persoonsgegevens ten behoeve van EP-verkiezingen.

Naar het oordeel van de Afdeling mag het college in beginsel afgaan op informatie uit de betrokken lidstaten van verblijf, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en het algemeen belang bij het voorkomen dat een kiezer meer dan eenmaal zijn stem uitbrengt bij dezelfde verkiezing, als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 93/109/EG. Het ligt op de weg van de betrokken kiezer om aan te tonen dat in zijn geval aanleiding bestaat voor het maken van een uitzondering op dit uitgangspunt.

Uitspraak in het geding tussen:

[appellant A] en [appellant B], beiden wonend in [woonplaats] (Portugal),

appellanten,

en

het college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder

Procesverloop

Bij besluiten van 1 mei 2024 heeft het college [appellanten] geschrapt uit het Nederlandse kiezersregister voor de verkiezing van de leden van het Europees Parlement van 6 juni 2024.

Tegen deze besluiten hebben [appellanten] beroep ingesteld. Ook hebben zij de Afdeling verzocht aan hen schadevergoeding toe te kennen.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Kiesraad heeft inlichtingen verschaft.

[appellanten] hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 oktober 2024, waar het college, vertegenwoordigd door N. Pilk,